SVENSK MUSIKTIDNING.

N:o 17. | Redaktör och utgifvare: **FRANS J. HUSS.** Expedition: Olofsgatan 1 (Hötorget 6,) 1 tr. upp öfv. gård. | Stockholm den 1 November 1891. | Pris: Helt år 5 kr., Lösn:r 25 öre. Annonspris: 10 öre petitraden (15 öre utl.). | Årg. 11.

†

Ludvig Ohlson.

Hör ett år sedan förkunnades oss från Upsala frånfället af den vidtbekante f. d. anföraren för upsalasången, och nästan samtidigt spred sig underrättelsen att hans medbroder i hufvudstaden, vår bekante korag Ludvig Ohlson, träffats af ett lindrigt slaganfall, som var ett memento mori för den, såsom man tyckte, ännu lifskraftige mannen. Det var, efter hvad vi hört, under hans tjenstgöring vid orgeln i Klara kyrka som detta sjukdomsfall inträffade, hvilket var »början till slutet», och han anade det sjelf, ty hemkommen yttrade han till en gammal vän, som besökte honom, med den humor som låg i hans natur, att »nu hade vår Herre sjelf ringt till aftonsången» för honom. Inom ett år derefter stod han ock på bår i det tempel, der orgelns toner så ofta ljudit under hans hand, och öfver hans stoft sjöngs nu en »aftonsång» af sångarbröder, som länge haft honom till ledare, till en del med toner, dem han sjelf skapat.

Då vi sammanstält Oscar Arpi och Ludvig Ohlson har det ej varit meningen att ställa dem i jemnbredd med hvarandra såsom körledare. Dertill hade de allt för olika natur och verkningskrets. Den senare, blonde, fryntlige stockholmskoragen var en Balder mot den stränge Thor i lärdomsstaden vid Fyris, och den förres herskarmakt torde väl ock med sin despoti ha varit behöflig för att styra de ungdomliga elementerna under hans spira. Der Arpi slutade kan man säga att Ohlson tog vid, ty en stor del af dem, som först gjort tjenst i upsalakören samlades sedan här i hufvudstadens stora ordenskretsar P. B. och S. H. T., hvilkas förtjenstfulla sångledare Ohlson under mångfaldiga år varit. Arpis upprepade offentliga uppträdande med upsalakören gjorde honom ock mera allmänt känd, än hvad fallet kunde blifva med Ludvig Ohlson, hvars verksamhet var af mera enskild natur. Så musikalisk och musikaliskt bildad, som Ohlson var, och med hans varma kärlek till tonkonsten kunde äfven han energiskt och talangfullt sköta sitt kall som sånganförare, hvilket allmänheten ock stundom fick bevittna, då han i spetsen för Schütz'ska qvartetten eller P. B:s stora sångartrupp förde taktpinnen. Högt värderad var han också af de sångarbröder, som åt honom anförtrott sin ledning.

Det är hufvudsakligen denna verksamhet i tonkonstens tjenst, som gjort Ohlson vida bekant för hufvudstadens musikvänner. Såsom orgelspelare gjorde han sig mindre bemärkt, och åt komposition egde han föga tid att egna, tidigt inkommen i en praktisk verksamhet som föreståndare för och sedan egare af en stor instrumenthandel, hvarjemte han i Musikaliska akademiens ekonomiutskott hade icke så litet att bestyra. Om Ohlsons begåfning och verksamhet som tonsättare få vi längre fram yttra oss och gå nu till en kort skildring af hans enkla lefnadshistoria.

Ludvig Ohlson.

Johan Ludvig Ohlson föddes i Nerike d. 9:de maj 1838. Fadern, som var skogvaktare, flyttade ett par år efter sonens födelse till Södermanland och Nyköpingstrakten. Som mycket ung röjdes gossens musikaliska anlag, hvilka först odlades af fadern, som spelade violin, så att den unge Ludvig snart nog lärde sig att föra stråken och kunde biträda fadern med att spela på dansgillena och vid bondbröllopen. Vid ett sådant tillfälle hörde honom organisten Ramström i Bettna, hvars systerdotter sedan blef den unge musikerns hustru. Denne tog gossen till sig och undervisade honom i piano- och violinspel, hvari han snart gjorde så stora framsteg, att

han sjelf kunde på dessa instrument gifva undervisning åt en dotter och son till brukspatron Bernhard på Torp, en egendom belägen ett par mil från Nyköping, Här fick han också tillfälle till skolstudier för husets informator. En väninna till denna familj, den aktade och konstälskande föreståndarinnan för K. teaterns elevskola, Hanna Brooman, lärde der känna den musikaliske gossen, och då man ansåg att hans anlag, synnerligast för violinspelet, endast i hufvudstaden skulle kunna rätt utvecklas, erbjöd hon sig att taga gossen till sig. En vacker dag sattes han sålunda på en bondkaret och fick anträda färden till Stockholm. Uppkommen hit och inlogerad hos fröken Brooman fick här en musikkännare höra honom spela sin violin men ansåg ej att han egde rätt handlag för utbildning till violinvirtuos, hvarföre det ansågs rådligast att låta den unge musikern utbilda sina allmänna musikanlag i Musikaliska akademien.

Vid detta läroverk började nu musikstudierna och sköttes med sådan flit, att han redan vid 16 års ålder var färdig med sin musikdirektörsexamen. De akademiska ferierna tillbragte han på Torp, sysselsatt med egna studier och undervisning.

Samma år Ludvig Ohlson afslutade sina studier vid Musikal. akademien år 1856, öppnade Isidor Dannström, den värderade f. d. operasångaren och komponisten, en pianoexposition i K. operans foyer, en början till det stora etablissement för handel med pianon och orglar, hvilket sedan länge haft sin lokal i N:o 16 Regeringsgatan. Här fick Ohlson anställning som pianostämmare och biträde. Strax derefter erbjöds han af den bekante teaterdirektören Pierre Deland att som ackompagnatör medfölja honom och hans trupp på en sommarturné i landsorten. Tvekande om han skulle antaga anbudet vände han sig till musikakademiens gamle president Rosén för att begära hans råd, och gubben Rosén svarade honom: »Bry sig inte om Deland; stanna hos Dannström, det är en hedersman som kan göra herrns framtid». Rådet följdes och spådomen slog in. Musikern fick visserligen nu vika för affärsmannen, och Ludvig Ohlson blef i viss mån, såsom det heter i en honom i S. H. T. tillegnad sång, »instrumenternas martyr», men helt visst hade ej musikern vunnit den goda ekonomiska ställning som blef instrumenthandlarens lott. För musiklifvet var dock ej Ohlson härmed förlorad, såsom vi veta. Några år efter det han lemnat musikakademien började han verka som sånganförare i den af farmaceuter bildade s. k. apotekareqvartetten, hvars goda röster och sammansjungning tilldrog sig välförtjent uppmärksamhet i hufvudstaden. Sedan denna sångqvartett skingrats egnade Ohlson sina krafter åt sångkören i det vid början af 1860-talet bildade sällskapet N. M. Här lemnade Ohlson vid en större konsert i De la Croix's salong 1864 ett vackert prof på sin förmåga som tonsättare med den Kantat, hans förnämsta komposition, som då jemte Nordquists »Bacchanal» utfördes och som gaf sjelfve den stränge Franz Berwald anledning att berömma hans kompositionstalang. Efter slutad verksamhet i nyssnämda sällskap, hvars existens ej blef långvarig, verkade han i den s. k. Schütz'ska qvartetten, ett sångsällskap i hufvudstaden af utvalda sångare, hvilket i synnerhet på 1870 talet gjorde sig här mycket bemärkt, mest i enskilda kretsar men äfven någon gång som biträdande å konserter, förnämligast för välgörande ändamål. Ledningen af denna qvartett öfvertogs småningom helt och hållet af Ohlson. Sin stora verksamhet som kördirigent började han 1881, då han efter kapellm. Dente ställdes i spetsen för den ansedda Par Bricoll-kören, och samma befattning utöfvade han äfven vid den ej mindre ansedda manskören i sällskapet S. H. T:s stockholmsloge. Som komponist framträdde han i dessa ordnar med en »Högtidsmarsch» för P. B. och en särdeles vacker Kantat vid jubelfesten i S. H. T. 1876. Äfven Stockholms frivilliga Skarpskyttekårs 5:te kompani fick på 70-talet draga fördel af hans nit och förmåga som dirigent för dess sångkör.

Organistbefattningen i St. Klara kyrka skötte Ludvig Ohlson länge redan under Abraham Mankells innehafvande af denna tjenst, och vid dennes frånfälle i okt. 1868 efterträdde han honom såsom ordinarie organist i församlingen. I den Dannström'ska instrumenthandels-affären inträdde han med tiden som kompanjon och öfvertog densamma för egen del i början af 80-talet. Firman hette fortfarande »Dannström et K:ni» tills den för några år sedan ändrade benämning och sedan gått under Ohlsons eget namn.

Af Ludvig Ohlsons tonsättningar ha de förnämsta här ofvan anförts. Vi vilja blott tillägga att den för N. N. skrifna Kantaten bestod af kör, quartett och barytonsolo, hvilket senare, då en del af kantaten utfördes vid tonsättarens begrafning, sjöngs af operasångaren Lundquist. Marschen, komp. för P. B., har stundom spelats af gardesmusiken på Hasselbacken. Af trycket har inga Ohlsons tonsättningar utgifvits med undantag af en samling folkvisor, arrangerade för orgelharmonium. Mansquartetter och solosånger finnas af honom i manuskript; bland de förra känna vi en »Dryckesvisa», bland de senare »Förpostens sista vakt», »Barden» och »Förgängligt».

Ludvig Ohlson var först associé och sedan 1876 ledamot af Musikaliska akademien samt erhöll 1883 Vasaordens utmärkelse.

För sina vinnande personliga egenskaper var Ludvig Ohlson mycket värderad, och med sin glada öppenhjertiga natur förvärfvade han sig talrika vänner, af hvilka många fingo röna prof på hans goda hjerta och vänfasthet genom hans oegennyttiga hjelpsamhet. Ett bevis på huru högt Ludvig Ohlson värderades af sina sångare och vänner lemnade dessa vid hans högtidliga begrafning, då ett amatörkapell af hans ordensbröder med Chopins sorgmarsch ledsagade likfärden till och från koret, der sedan en stor kör utförde hans kantat, medan från orgelläktaren elever vid Musikal. akademien hedrade hans minne med att utföra början af Cherubinis »Requiem»; under sång fördes också hans stoft till grafvens ro.

Om k. Operans verksamhet.

Veckorapporten »Hvad nytt från Stockholm?» innehåller härom följande artikel, hvilken härleder sig från det med dessa förhållanden intimt förtrogna märket — h —, och de deri förekommande uppgifterna äro följaktligen att anse som fullt tillförlitliga:

Man trodde i det längsta att k. Operan under hela detta spelår skulle ha sin verksamhet i det gamla gustavianska, åt fosterländska sånggudinnor helgade templet vid Gustaf Adolfs torg. Så lär dock icke förhållandet bli, efter hvad nu beslutadt är. Nu återstår nemligen endast omkr. en månad till af k. Operans arbete derstädes, hvarefter operahuset för alltid stänger sina portar för scenisk verksamhet.

Redan i dessa dagar begynner den vidlyftiga flyttningen af k. Operans musikbibliotek, som är högst betydligt. Det utgöres af partitur, klaverutdrag och stämmor. En del deraf, som mest begagnas, har förvarats i två åt den s. k. Lagerlunden vettande, invid kanslivåningen 1 tr. upp belägna rum, en annan del är inrymd i en skrubb vid andra raden, och slutligen är det massor af noter som förvaras i ett rum invid en af femte radens korridorer. I Svenska teatern finnes naturligtvis endast plats för det allra nödvändigaste af k. Operans bibliotek. Återstoden kommer att förvaras i en större sal i kolerasjukhuset vid Östermalmsgatan, som förut har disponerats af riksarkivet under det att arbetena för den nya riksarkivbyggnaden pågingo.

Omkring slutet af denna månad gifves sista föreställningen i gamla operahuset. Omedelbart derefter nedtages jernridån för att öfverflyttes till Svenska teatern. Då denna teaters scenöppning är större än den å k. Operan kommer ridån att i någon mån tillökas. Åtskilliga gas- och vattenrörsdelar, som äro af bättre beskaffenhet, å k. Operan komma derför att jemväl öf-

verflyttas till Svenska teatern liksom k. Operans elektriska maskiner.

De elektriska båglamporna å de nuvarande operaraderna bli de samma i den provisoriska teaterns salong. Takbelysningen blir äfven elektrisk. Deremot bibehålles den kring Svenska teaterns Sonnenbrenner löpande krans af lågor för att vidmakthålla ventilationen, då ingen luftflägt finnes i salongen.

Stockholm kommer sålunda, efter hvad man ser, att ett par veckor i december bli utan opera, hvilket väl icke händt på mången god dag. Operaverksamheten kommer det oaktadt icke att nedläggas, ty Operan måste värna om sin starkt hotade ekonomi. Hvart operaverksamheten under tiden kommer att förläggas är icke bestämdt.

Sedan operan väl hunnit in i sin tillfälliga bostad, drar det väl om en eller annan månad innan alla dess fasta och lösa effekter hunnit undanskaffas ur operahuset. Så snart detta skett, utbjudes byggnaden på auktion, och rifning af den gamla teatern verkställes omedelbart derefter. Alla i operahuset befintliga hyreslägenheter — således äfven operakällaren, operakaféet och »Andalusiskan» — äro uppsagda, men de få disponeras så länge möjligt är.

Arbetena å det nya operapalatset begyntes redan för ett par månader sedan medels grundgräfning å den plats nedanför Lagerlunden, der den nya operaterrassen kommer att blifva. Man har nu börjat med undergrund.

* * *

Då vårt gamla operahus snart hör till »det Stockholm som gått», kommer säkert många af dem, som der längre eller kortare tid njutit af konstens ädlaste frukter äfvensom andra som ännu ej sett det vördnadsvärda konsttemplet, att under närmaste tiden vallfärda dit och taga farväl af den välkända eller i alla händelser intressanta lokalen. Särskildt tänka vi då på foyererna med deras porträttsamling, som äro väl värda att tagas i betraktande. Äfven den kungliga foyern borde kunna få upplåtas till beseende. Af de 3 rum som utgöra densamma är synnerligen det yttre med sin bibehållna antika stil sevärdt. Det skulle säkert icke vara ur vägen om, efter operans stängning, allmänheten mot någon ringa afgift — helst för välgörande ändamål — finge taga det gamla operahusets lokaler i skärskådande under lämplig vägledning. Några dagar borde också tillträdet härför vara fritt.

Om operapersonalens verksamhet efter den gamla operans stängning och till den nya lokalens öppnande, torde ännu intet vara definitivt beslutet. Ett ifrågasatt besök i Köpenhamn kan med en hel operatrupp naturligtvis ej utan abonnement eller fullt betryggadt ekonomiskt resultat vara tänkbart. För artisterna återstå alltid konserterande i landsorten och orkestern kan verka med konserter här. Värre är det för den stora kör- och balettstaten; och någon annan teaterlokal för opera har man väl svårt att finna här. Ett sätt kunde vara att för ett par aftnar i veckan inflytta på Dramatiska teatern der man förr gifvit operetter och baletter. Rätt intressant skulle det vara, om på detta sätt några af de gamla värdefulla operetterna, eller rättare små komiska operorna — att ej förvexla med offenbachs-operetten — åter kunde komma till heders.

Mascagnis nya opera

»L'amico Fritz.»

Den nya operan är lyckligt fulländad. Man känner hvilka svårigheter första operan »Cavalleria rusticana» hade att utstå beträffande texten och anspråken hos författaren till den novell, ur hvilken den var tagen. Skriftställaren Giovanni Berga[illegible] ingick slutligen på en lämplig förlikning och gjorde rätt deri, ty en process hade kunnat räcka i flera år. Hvad nu angår operan »L'amico Fritz», så kunde rättsinnehafvarne af författarefirman Erckmann-Chatrian, af hvilka en delegare med döden afgått, i första ögonblicket ej komma öfverens om hvilken summa man skulle begära för medgifvandet att nyttja ämnet till »L'amico Fritz». Slutligen blefvo de lärde ense deruti, att man skulle begära 60,000 frcs, säger: sextiotusen francs och 5 procents tantiéme för hvarje afton. Att ingen kunde gå in på så öfverdrifna anspråk är naturligt. En öfverenskommelse ingicks emellertid, och Nicolo Daspuro, en elegant neapolitansk journalist och en af det unga Italiens distinguerade poeter, lemnade i början af detta år till Pietro Mascagni sin operatext, hvilken i det stora hela följer troget komedien med samma namn.

I dag har jag fått nöjet närvara vid den nya operans första repetition. Endast få personer utom komponisten, förläggaren och de förnämsta rolinnehafvarne voro tillstädes.

Första repetitionen egde rum på »Teatro Costanzi» midt på dagen utan gasljus. Kör, orkester, sångare — allt var koncentreradt i Mascagnis person, som tagit plats vid den Erard'ska flygeln. Operan börjar med en hymn till våren, hvilken liksom Toriddos serenad i »Cavalleria rusticana» sjunges bakom scenen vid nedfäld ridå af kören. Det är ingen kopia af preludiet till Gounods »Romeo och Julia» utan en stämningsfull situationsbild, som försätter åhörarne i den angenämaste förväntan. Första akten spelar i förpaktaren Fritz Kobus' matsal. Om äfven i den salong, der repetitionen egde rum, alla dekorationer saknades, som kunde visa oss detta rum, så som det tager sig ut på scenen, så hade dock den fyndige Daspuro ur en på pianot liggande portfölj framtagit en förträfflig af konstnärshand i brokiga färger utförd scenskiss, hvilken sedan gick ur hand i hand. Hela publiken bestod af rolinnehafvarne: Feuvriet Fernando de Lucia (Fritz), Emma Calvé (Suzel), Paul Lherie (Rabbi Sichel), Maëstro Rodolfo Ferrari, som skall dirigera orkestern, förläggaren Edoardo Sonzogno, samt två af Teatro Costanzis styrelseledamöter. De personer, som Mascagni presenterar i sin nya opera, äro nästan alldeles desamma som i det liknämnda teaterstycket: Suzel, Fritz Kobus, zigenaren Beppo, David Sichel, Hannezó, Federigo (Fritz' vän) och hushållerskan Caterina. Fritz uppträder i första akten välmående och bekvämlig såsom rika landtpatroner i alla herrans länder bruka vara. Suzel kommer honom till mötes med en aria i B-dur: »Son pochi fior', che Suzel ti porge, del profumo gentil» (Här bjuder dig Suzel några doftande blommor). Ett motiv utvecklar sig här, ett sådant som genast, i likhet med dem i »Cavalleria rusticana», fäster sig i minnet. Fritz tackar för den åt honom bjudna buketten, som erinrar honom att det är hans födelsedag, och vill aflägsna sig. Då får man höra utifrån den på två strängar spelade serenaden af Beppo, zigenaren, hvars lif Fritz har räddat och som hvarje år på hans födelsedag öfverraskar honom med sin melankoliska sång. Så vidt man kan döma af pianoreproduktionen är detta violinsolo (viol och orkester) ett af de mest fängslande numren i operan. Efter zigenarens nummer, »Mamma me contava» (Min mor berättade en gång), hvilket utföres af en mezzosopran, uppträder rabbi Sichel, som gör visit hos sin vän Fritz Kobus. Han finner den frossaren vid bordet och håller för honom en humoristisk straffpredikan, begynnande med orden: »Per voi ghiottoni inutili» (För er, I lata läckergommar) och slutande med att han tillropar honom: »Tu sposerai!» (Du skall gifta dig!) Denna invokation af rabbi Sichel är ett af de svåraste numren i operan, ty den fordrar jemte den dramatiska accenten äfven detta parlando, denna mezzavoce, hvari fransmännen äro sådana mästare, hvarför ock Constanzi-teaterns direktion förskrifvit den bekante konstnären Paul Lhérie för detta parti. Till rabbi Sichels invokation sluter sig ett litet konststycke i finalen till första akten. Mascagni har bygt denna på ett folkmotiv från Elsass. På afstånd hör man ljudet af en fanfar, som närmar sig mer och mer; med klingande spel draga Fritz' vänner fram för att på ett värdigt sätt fira sin gamle sällskapsbroders födelsedag.

Efter pianot att döma skulle detta nummer på ett effektfullt sätt sluta första akten. Derpå följer sedan en i

den spanska Bolerons stil komponerad mellanmusik af utpräglad originel karaktär. I andra akten finna vi en aria af Fritz: »Quanto pace a me d'intoro» (öfverallt omkring mig herskar frid) och en scen, i hvilken rabbi Sichel sammanträffar med Suzel vid brunnen. Denna erinrar om hvad i bibeln förekommer mellan Rebecka och Eliezer. För att sluta sig till den bibliska karaktären har Mascagni hållit denna duett mellan Suzel i enkel koralstil, som på ett prägnant vis skiljer densamma från följande nummer. Sichel går och Fritz inträder straxt derefter. På en stege, upprest mot ett körsbärsträd, står Suzel och plockar bär i en korg. Hvad oss syntes uppnår operan i den nu följande duetten, som af de närvarande döptes till »il duetto delle Ciriege» (körsbärsduetten) sin höjdpunkt; vi tyckte alla att detta var operans bäst lyckade nummer. I tredje akten se vi Fritz, på hvilken Suzel gjort ett djupt intryck, temligen nedslagen, ty bilden af den unga oskyldiga flickan träder ständigt fram för hans ögon. Hans aria »Tutto ho tentato, tutto» (Allt har jag försökt) ger uttryck åt hans själstillstånd; derpå ljuder efter hans bortgång Beppos mellankoliska sång: »O pallida, che un giorno mi guardasti» (O, blek du var den dag jag dig såg). Nu följer ett intermezzo, bygdt på motiv ur zigenarens violinpreludium. Komponisten frambragte dermed på pianot en stor verkan, så att man kan antaga att det orkestrala utförandet kommer att göra ännu större intryck. Vid slutet hade han anbringat ett slags kadens, som vi alla följde med stor spänning. Till detta intermezzo sluter sig kärleksduetten mellan Suzel och Fritz: »Oh, amore, bella luce del cuore!» (O kärlek, hjertats sköna ljus!) Suzel svarar honom: »Oh parla, parla!» (O tala, tala), då Fritz slutligen uttalar sitt »io t'amo, io t'amo» (jag älskar dig) och operan nått sitt slut.

Komponisten har i hvarje akt endast inlagt sju à åtta musiknummer, jemte ett orkesterintermezzo, så att operan ej gerna kan trötta åhörarne. Jag såg, efter sista takten i pianopartituret, på min klocka och fann att hela operan med några minuters pauser mellan hvarje akt skulle räcka på sin höjd ett par timmar. Det är annars ofta ett fel just hos framstående komponister att de för mycket öfverlasta hvarje särskild akt och för mycket räkna på publikens intresse. Första akten torde räcka 40 minuter, den andra ungefär lika länge och den tredje något kortare tid. Hvad vi alla lifligt beundrade var det att man i »Vännen Fritz» ej alls upptäcker reminiscenser från »Cavalleria rusticana». I denna opera gjorde man Mascagni den omtvistliga förebråelsen, att hans komposition i de särskilda numren påminte om den ena eller andra operan, och man witzade deröfver sålunda: La Cavalleria rusticana è l'opera di Ricordi, non di Sonzogno — »Cavalleria rusticana» är Ricordis, icke Sonzognos opera. Ricordi har nämligen dubbelbemärkelsen af reminiscens och namnet på den stora förlagsfirman i Milano.

Af denna första repetition vid pianot kan man tydligt nog finna att Mascagni i sin opera »Vännen Fritz» framträder med full individualitet, så att han i den icke är Bizet, icke Gounod, icke Verdi, icke Delibes utan endast och allenast Pietro Mascagni. (Rom d. 10 okt. — E. D.) »Dresdener-Zeitung».

— — — — —

Om första representationen af operan ha meddelats till D. N. nedanstående telegram:

Rom lördagen den 31 okt. »Vännen Fritz» var en ny triumf för Mascagni, enär operan vid premièren rönt en fullständig framgång.

Fröken Emma Calvé var hänförande som Suzel. Otaliga framropningar förekommo, och samtliga solonummer måste gifvas da capo.

Tusentals menniskor böljade fram och tillbaka utanför Costanzi-teatern, med lifligt intresse uppfångande nyheter inifrån om operans gång.

Generalintendenten för k. Operan i Berlin grefve Hochberg, var närvarande för att förvärfva sig rättigheten att först i Tyskland få uppföra operan.

Musikpressen.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit:

För piano 2 händ:

Munktell, Heléne: *Humoreske*, tillegn. frök. Sigrid Carlheim-Gyllensköld. Pr. 1 kr.

Pettersson, Gustaf: *Vals-Caprice*. Pr. 1 kr.

Schytte, Ludvig: *Moderna Etuder*. Op. 68. Häft. 1 och 2 à kr. 1,50.

Strelezki, Anton: *Romance*, à monsieur J. J. Paderewski. Pr. 1 kr.

Teilman, Christian: *Fra Nordcap till Lindesnæs*, norske tonebilleder. Op. 165. Häft. 1. Pr. 1 kr.; Häft. 2. Pr. 75 öre. — *Paraphrase* öfver Afskedsönskan: »Tänk någon gång på den hvars hjerta gömmer din englabild» af Mathilda Montgomery. Op. 163. Pr. 50 öre.

Kjellander, N. Th.: *Gretchen. Käthchen*, 2. Rheinländer. Pr. 50 öre. — *Hjertan i brand*, Vals, tillegn. frk. Anna Pettersson. Pr. 1 kr.

Löthner, Elza: *Menuett*. Pr. 75 öre.

För violin och piano:

Geijer, Gösta: *Romans* för violin och orkester, i djupaste underdånighet tillegnad H. M. konung Oscar II. Arrangement. Pr. kr. 1,50.

För sång med piano:

Aulin, Tor: *Borte* (a—tvåstr. d.) tillegn. frk. Sigrid Wolf. Pr. 50 öre.

Munktell, Helène: *Mellan himmel och jord* (h—f.) tillegn. frk. Sigrid Wolf. Ord af Dan. Fallström. Pr. 1 kr.

Sedström, Hugo: *Med första rosen, som sprang i knopp* (d—fiss). Ord af Birger Mörner; tillegn. frk. Lotten Seelig. Pr. 50 öre.

Sjögren, Emil: *Molnet* (c—fiss). Ord af Verner von Heidenstam; tillegn. Richard Bergh. Pr. 1 kr.

———

På F. & G. Beijers förlag har utkommit:

Liber cantus, En samling körsånger för kyrkan, skolan och hemmet, utgifven af Robert Kihlberg. Kart. 4 kron.

På Abraham Lundquists förlag har nyligen utkommit:

För piano 2 händ.:

Eilenberg, Rich.: *Genom skog och mark*, Album för piano. Moderna kompositioner. (7 stycken.) Pr. 2 kr.

Godard, Benjamin: *Valse (Valse-Serenade)*. Op. 71. Pr. 1 kr. 25 öre.

Sedström, Hugo: *Menuett*. Op. 4. Pr. 75 öre.

Behr, François: *Echo från balen*. Pr. 1 kr.

Ölander, John: *Bianca-Polka*. Pr. 50 öre.

För violin och piano:

Beckman, Bror: *Fjell låt'ar* tillegn. Johan Tirén. Pr. 2 kr.

För sång med piano:

Smith, Sydney: *Vårt farväl (For you)* — (ciss—fiss.) Pr. 1 kr.

Clay, Frederic: *»För dig en sång jag qväda må»* (c—f.) N:o 9 af samlingen «Concertsalen och salongen». Pris 75 öre.

Sångprogrammet, Valda sånger. Häft. 3 och 4 à kr. 1,50.

På Gehrman & C:os förlag har utgifvits:

För piano 2 händ.:

Kullak, Th.: *Ur barnens lif* (Kinderleben) lätta stycken. Häft. 1. (Op. 62) och Häft. 2. (Op. 81) à kr. 1,50.

Czibulka, A.: *Barcarolle italienne* (pour instruments à cordes: 2 violons oblig., violon II, viola et violoncell) arr. af Alb. Jungmann. Pr. 75 öre.

Folkmelodi, musik till den af Philocoros utförda »Vingåkerdansen». Pr. 50 öre.

Hyltén, C. A.: *Artilleri-Marsch*, chefen för K. Vaxholms Artillericorps tillegnad. Pr. 50 öre.

Komzak, Karl: *»Sjöhjälten»*, Humoristisk Marsch (med ord). Pr. 50 öre.

Vanderbeck, F. E: *Edelveiss*, Salongs-Vals. Pr. 75 öre.

Royle, T. P.: *Toreador*, Vals. Pr. kr. 1.

Strauss, Johann: *Gross Wien, (Tout Vienne)* Vals, op. 440, tillegn, erkehertig Karl Ludvig. Pr. 1 kr.

Fare, Florence: *Sans Façon*, Polka. Pr. 50 öre.

För sång med piano:

Rendahl, C. V. *Sju Viser* på varmlandske tongmåle deckta åttå Fredrek på Rannsätt å satte för bas eller baryton mä litt klerp för pian. Pr. 2 kr.

Komikeralbum N:o 5 *Farväll!* ord af Gustaf Fröding, musik af Pelle N. — N:o 6 *Paraplyt*, kupletter af E. Pr. á 30 öre.

För sång utan ackompagnement:

Inne och Ute, samling af svenska folkmelodier och sånglekar för skolor och hem, utgifven af Gottfried Gisslow, lärare vid Göteborgs folkskolor. Pr. 75 öre.

Af ofvanstående samlingar nya förlagsartiklar ådrager sig Elkan & Schildknechts största uppmärksamheten genom namnen på inhemska tonsättare af mera betydenhet; af de 14 musikverken bära 10 svenska namn, 2 ä o af norrmannen Teilman, 1 af dansken Schytte, båda kända namn; det enda icke-skandinaviska: Strelezki börjar göra sig allt mer bekant inom pianoliteraturen. Vända vi oss till denna först i ordningen, såsom alltid rikast representerad, ha vi i första rummet att nämna fröken Munktells Humoresque. Styckets tillegnande åt en pianovirtuos, sådan som fröken Carlh. Gyllensköld, antyder att det fordras en routinerad pianist till utförandet, ehuru icke egentligen svårt. Kompositionen är talangfull och såväl melodiskt som rytmiskt underhållande, stående långt öfver det simpla salongsmusik-kram, som utgör jemte den närbeslägtade dansmusiken den stora allmänhetens musikaliska näring Öfver dansmusikens nivå höjer sig Pettersons Vals Caprice, ett rätt behagligt stycke, brillant utan att vara svårt. Mycket lätt till utförandet är Elza Löthners Menuett, i klassiskt enkel stil. Innan vi gå till dansmusiken vända vi oss till de mera värdefulla tonsättningar, som möta oss i Schyttes Moderna Etuder, af hvilka 12 tillhöra första, 9 andra häftet. Dessa etyder äro alla lätta och, såsom man kan vänta af Ludvig Schytte, vackra nog att intressera eleven. De flesta tonarter äro i dem representerade, dock saknas F, H, Fiss och Gess dur, b, ess, fiss, ciss och giss moll, hvilka måhända äro sparade till ett senare häfte. I en större etudesamling anse vi annars att eleven bör få göra bekantskap med alla de brukliga tonarterna. Strelezkis Romans, en rätt vacker melodi, med alltigenom synkoperad ackompagnementstämma, påminner om den kompositör åt hvilken den är tillegnad. Stycket kan rekommenderas såsom en lätt, välklingande salongspjes. Teilmans Tonebilleder, med något antik, om öfvertryck påminnande notstil, utgöras af till en del fantiserade norska folkmelodier. Antik, fast af visst intresse för oss svenskar, är Paraphrasen öfver Math. Montgomerys (orätt stafvadt med 2 m å noterna) gamla sång, som förflyttar oss ett halfsekel tillbaka i minnet. Af Kjellanders dansmusik fängslar valsens titelblad uppmärksamheten genom ett charmant porträtt (i ljustryck) af Anna Pettersson. Det musikaliska innehållet i dem är ej af märkligare beskaffenhet.

Gösta Geyers Violin Romans kan räknas till den unge komponistens bästa verk och torde med orkester taga sig än bättre ut än med blott pianoackompagnement. Vi förmoda att den kommer att utföras snart nog på någon symfonikonsert med biträde af hofkapellet. Kompositionen, temligen stor i anläggningen, med ett allegro con brio mellan andantesatser i början och slutet, är klart planlagd och intresserar genom vacker melodik och färgrik harmoni utan sökta effekter. Af sångerna på detta förlag är den unge tonsättaren H. Sedströms till sättningen enklast, men en ganska intagande sång. Fröken Munktells och Emil Sjögrens, af samma omfång, äro till innehållet mera komplicerade; den förra, af en ljusare färg, hade förtjent att vara bygd på en mera poetisk text, ty musiken innehåller flera vackra pointer. Sjögrens sång, föredragen här å en soaré, är i dystert allvarlig stil med mystiska harmonier, och sluter sig väl till texten. Aulins korta sång är i liknande stil och talangfullt skrifven. Endast dissonansen a—ais i tionde takten från slutet kunna vi ej rätt förlika oss med, om den än synes berättigad af satsens konstruktion.

Af de Lundquistska nya musikalierna är Eilenbergs album omfångsrikast. Det innehåller: Im Galopp durch Feld und Wald (Galop di bravura); 2 Die Nachtigall und die Frösche; 3 Ein Waldconcert; 4 Musicirende Zigeuner; 5 Mückentanz; 6 Schmiedeliedchen; 7. En Tänzchen auf grüner Wiese; alla af hr Eilenberg, som är bekant genom moderna pianokompositioner. De i detta häfte förekommande äro populärt moderna och lätta men skatta just icke åt den högre moderna smakriktningen. Komponisten är född 1848 och kapellmästare i Stettin. I nyare stil och af fransk karaktär är Godards 3:e vals el. »Valse-serenade». Godards spirituela tonsättningar väcka alltid mer eller mindre intresse, och då utförandet af denna ej ställer särdeles höga fordringar på den exequerande, kan densamma godt rekommenderas åt våra pianister. Lätt är också Sedströms Menuett, som äfven vittnar om den begåfning vi funnit hos denne tonsättare. Ölanders Polka och Behrs salongvals motsvara de fordringar man ställer på dansmusik. »Fjäll-låtar», af den unge lofvande komponisten Beckman, hade man tillfälle att i våras höra å Scholander'ska soarén i Vetenskapsakademien, då violinstämman utfördes af den på ett annat konstområde välkände man, åt hvilken »låtarne» äro tillegnade. En frisk fjälluft blåser genom de lifliga melodierna, som säkert skola bereda nöje åt en öfvad violinist; ackompagnementet företer inga svårigheter. Smiths och Clays sånger tillhöra båda den enkla, äldre, melodiösa sångstilen. Sidney Smith, utmärkt engelsk pianist och pianolärare, föddes 1839 och dog 1889 i London. Frédéric Clay, f. i Paris af engelska föräldrar, uppträdde först i London som operakomponist och har sedan fått flera operor uppförda der på Coventgarden-teatern. Samlingen »Sångprogrammet» innehåller i 3:e häftet sånger af Geijer (»På vattnet», »Salongen och skogen», »Kommer ej våren») Hallström (»Sångarens hem»), von Heland (»Blomsterflickan»), Myrberg (»Återseendet»), H. Berens (»Blif hos mig»), Norman (»Min själ är sjuk») samt Brüll, Bronsart, Franz, Meyerbeer, Verdi (dryckessång ur »Den vilseförda»); 4:e häftet sånger af Geijer (»Min politik»), Hallén (»I skogen»), Jacobsson (Serenad), Josephson (Emiren i Bengador») Hallström (Romans ur »Hertig Magnus och sjöjungfrun» samt »Nattlig sång»), Wennerberg (Carl d. V:s sang i liigkisten), v. Heland (»Bland fjellen»), Littmark (Doppa-redagen), samt af Mendelssohn, Beethoven (aria ur »Fidelio»), Weber (aria ur »Oberon») och Schumann. En samling sådan som denna af äldre mestadels goda saker, bör alltid vara af intresse för sångens vänner att äga.

Gehrman & C:o ha tänkt på de små med ett par förtjenstfulla publikationer, den ena Kullaks — (den utmärkte pianisten och läraren † 1862) — Kinderleben, hvaraf hvardera häftet innehåller 12 stycken, det andra Gisslows samling af folkmelodier (64) och lekar (24), valda med god urskillning så väl hvad melodierna beträffar som ock orden, der urval af verser behöfts. Det billiga priset bör jemte bokens goda och för ungdomen nöjsamma innehåll bereda densamma stor spridning och blifva en välkommen julgåfva i många hem. Af öfriga nyheter — ett salongsstycke af Czibulka, dansmusik, hvaribland förnämst Strauss' vals, och ett par marscher, den ena med en fin vy af Vaxholms fästning på vignetten och rätt bra innehåll — ådrager sig Rendahls »Viser» största uppmärksamheten redan genom sin titel på provinsdialekt och en vignett med en glad vermlandstös, som vid en gärdesgård står och fläktar med sitt förkläde, och bakom henne ett stycke Wermlands-

bygd med sjö och skog etc. Dir. Rendahl i Karlstad (hvars »Melodiska tonstycken» prisbelöntes vid en af denna tidnings redaktion utsatt täflan 1884) har komponerat den lyckade musiken till dessa lustiga sånger af den kände, kvicke textförfattaren, wermländingen, som redan i den gamla samlingen »Filikromen», hvilken för mer än 30 år sedan väckte sådan munterhet, framträdde med de kostligaste »deckter». En af dem »Bondspelemannen» förekommer äfven i Rhendahls samling, som för öfrigt innehåller »Fästmanköpe», »Solparasolle» (emellanåt deklamerade här af hr Bæckström vid Dram. teatern) »Saras funderinger», »Jönses tanker», »Månses friinger», »Pär och Lisa». En med nämnda visor jämförlig är N:o 5 i »Komiker-album» af den nyligen genom sina dikter, särskildt på folkspråket, fördelaktigt kände författaren Gustaf Fröding.

Liber Cantus, utgifven af Rob. Kihlberg, är såsom det heter i förordet, afsedd ej blott för gudstjenstligt bruk utan äfven för skolorna och hemmen. »I stället för den värdiga och högstämda kyrkosången», säger utg., »har vårt musikaliska folk af brist på lämplig andlig sånglitteratur sökt tillfredställa sitt behof att sjunga genom öfvandet af mer eller mindre andelösa och verldsliga melodier». Detta och det på kyrkomötet 1888 uttalade behofvet af körsångs inordnande i gudstjensten har påskyndat utgifvandet af denna för ett år sedan utkomna Liber cantus (Sångbok). Den med godt urval gjorda samlingen innehåller 250 körer (cm 1 à 2 sidor) af öfver 100 olika tonsättare, hvaribland 18 svenska (P. U. Stenhammar, Josephson, Wennerberg, A. Söderman, O. Lindblad, E. G. Geijer, Abr. Mankell, J. H. Roman, A. Wideman, A. Enderberg, C. W. Rendahl m. fl.), 5 dansk-norsk-finska (Berggreen, Chr. J. Hansen, Lindeman, Lagi, Elliot) 1 ryss (Lwoff), 80 andra: tyskar, fransmän, engelsmän etc.; af gamla melodier och sådana från andra länder förekomna utan uppgifven tonsättare 34. Af främmande tonsättarenamn från olika tider må nämnas: Palestrina, Pergolese, Lotti, Eccard, Bach J. S. och Ph. Em., Cherubini, Gluck, Händel, Haydn, Mozart, Beethoven, Mendelsshon, Schumann, Weber, Spohr, Vogler, Hasse, Rinck, Klein, Barnby, Stein, Bortniansky, Gounod, Rheinberger etc. Den nyaste kören torde vara den motett af V. Svedbom (med ord af Carl v. Friesen) som sjöngs vid invigningen af Katarina folkskola i okt. 1889. Utgifvaren har lemnat 4 körer. Hela verket innehåller under 42 rubriker körer för kyrkoårets högtider och kyrkliga förrättningar såsom dop, vigsel, prest- och kyrkoinvigning m. m., skolungdomssånger, fosterländska sånger etc.

Musikbref från England.

Newcastle on Tyne d. 27 okt. 1891.

Under det pantomimer och burleska operetter, ofta af det tvetydigaste slaget, fostras och utföras i England på det omsorgsfullaste, och hvarken tid eller pengar sparas för att tillförsäkra dem succés, så negligeras utförandet af den legitima operan på det mäst förvånande sätt af cheferna för teatrarne i London och provinserna. Ehuru man under säsongen — från april till juli — kan få höra verldens största operaartister sjunga der, så finns det troligen ej någon annan europeisk hufvudstadsscen, der operor kunna opåtaldt få uppföras så slarfvigt och ofullständigt, som i London. Engelska nationen är verkligen icke en musikalisk nation, ty i sådant fall skulle dylika representationer icke kunna blifva tolererade af pressen eller publiken. Premièren af Mascagnis »Cavalleria Rusticana» i London, som egde rum den 19 oktober, är ett slående bevis på hvad jag just nu har sagt. Den välkände opera-impresarion Signor Lago, som tillförsäkrat sig rättigheten att ge »Cavalleria Rusticana» i England, tillträdde Shaftesbury-teatern i London först på lördagen den 17 okt., men detta tycks ej ha hindrat honom från att efter 2:ne hafsiga repetitioner ge Mascagnis opera två dagar derefter, och på ett sätt, som någon operachef i Stockholm aldrig ens kunnat drömt sig om.

Operan gafs med följande sujetter. Santuzza: Signorina Musiana, Lola: Miss Bremer, Lucia: miss Damian, Toriddo: signor Vignas, Alfio: signor Brombara, af hvilka ingen fyllde sina platser fullt tillfredsställande. Den otillräckliga och sammanrafsade kören, som ej kunde sina partier, visste ej ens hvarest de skulle placera sig på scenen. — Under körerna Regina Coeli och »Nådens budskap går ut öfver jorden» hördes från kulisserna kormästarens röst, skrika och kommendera åt sina förvillade får, huru de skulle ordna sig framför kyrkan o. s. v.

Man kan väl tänka sig huru det intagande intermezzot skulle låta, om jag nämner, att den otillräckliga orkestern hade stämt sina instrumenter en half ton högre, än det lilla harmonium på scenen, som skulle föreställa orgeln i kyrkan. Vidare då signor Vignas hade slutat att sjunga serenaden bakom sänkt ridå, (under uvertyren) så blef han inropad och måste sjunga serenaden igen. Så snart sångarne eller sångerskorna blefvo applåderade, gåfvo de Mascagnis opera på båten, gingo fram till rampen och bugade sig gång på gång och sjöngo om numret, en eller två gånger, Till expl. Toriddo sjöng tre gånger om dryckesvisan medan hans medspelande stodo allesammans som statyer och väntade på att han skulle sluta.

Emellertid voro åhörarne belåtna med »Cavalleria Rusticana», äfven om utförd på detta sätt, och applåderade af hjertans grund. En mängd Italienare hurrade och ropade »Eviva Garibaldi» och »Abbasso Harris e l'opera Francesa», (ned med Harris och hans fransyska opera). Det sednare var i anledning af, att Augustus Harris har börjat att också ge operor på Covent Garden-Teatern. Den 20 oktober började Harris' operasäsong, som kommer att vara 6 veckor.

Premièren var Gounods' »Romeo och Julia», med Mons. Cossira och M:lle Simonnet fr. Opera comique i Paris, i titelrolerna. Fröken Agnes Janson, som är engagerad att uppträda å Covent Garden-Teatern, återgaf Stefanos parti på ett tillfredsställande sätt.

Herr Hans Sitts uvertyr »Don Juan d'Austria», som han komponerade för omkring 5 år sedan, har blifvit spelad nyligen på en af Kristallpalatsets konserter med stor framgång. Herr Sitt hade enkom rest hit från Tyskland för att dirigera sin egen uvertyr. M:r Manns anförde de öfriga numren som bestodo af Schumann's symfoni i B Dur, N:o 1, och uvertyren till »Oberon».

Madame Albani, Englands förnämsta sångerska, jemte violinisten Ysaye, pianisten Benno Schönberger och underbarnet Jean Gerardy, den 13-årige violoncellisten, gåfvo en konsert i Newcastle den 23 okt. Mons. Ysaye — som genom sitt syperba violinspel har gjort sig mycket omtyckt — kommer i nästa månad att leda stråkqvartetten, då de så kallade Monday Popular-konserterna börja i London; en stor utmärkelse, då man betänker att under de sista 20 åren äran att öppna dessa ryktbara musiktillställningar alltid har tillkommit madame Hallé-Neruda.

Violinisten Sarasate är hos oss igen och ger konserter med orimligt stor succès öfverallt, i London som i provinserna. I går spelade han i Town Hall i Newcastle Beethovens Violinkonsert och »Pibrich», en ny svår och egendomlig violinsuite, som skotten Markenzie komponerat för Sarasate. Båda styckena, och en af hans egna kompositioner, spelades på ett så oöfverträffligt sätt, att han väl förtjenar att kallas »The Demon-Violinist», såsom han benämnes här.

Sir Arthur Sullivan är fortfarande sjuk, och ryktet att han och Gilbert skulle ha glömt gammalt groll är tyvärr ej sant, så att någon operett komma icke dessa populära män att skrifva tillsammans, åtminstone för närvarande.

Mr W. A. Barnett, kyrkosångare, musikrecensent och redaktör af »The Musical Times», dog hastigt, efter ett par timmars sjukdom i London — den 17:de oktober, 55 år gammal. Barnett, som hade under 24 år varit musikrecensent i »Morning Post», var mycket omtyckt, för sitt trefliga och

vänliga umgängessätt och efterlemnar många vänner. *H. W—r.*

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. Operan. Okt. 16, 25. Verdi: *Rigoletto*, (Rigoletto: hr Pasqualis). — 18, 21 v. Flotow: *Martha*, (Nancy: frkn. Almati: Wolf; 18 okt. 125:te gången.) — 19. Gounod: *Faust* (Faust: hr Strandberg). — 22. *En Midsommarnattsdröm.* — 24, *Första Symfonikonserten*: 1 Saint Saëns: Suite, D dur op. 49 (Prelude, Sarabande, Gavotte, Romance, Finale.;) 2, Weber: Aria ur »Friskytten» (frk. Esther Sidner); 3 Wagner: Siegfried-Idyll; 4. Beethoven: Symfoni N:o 7, Adur. Op. 92. — 26. Mascagni: *På Sicilien. Undina.* — 28. Adam: *Konung för en dag.* (Zephoris, prins Kadoor: hrr Lundmark, Sellergren). — 30 Rossini: *Wilhelm Tell*: (Mathilda, Hedvig, Jemmy: fruar Edling Strandberg, frk. Karlsohn; Tell, Arnold, Fürst, Melchtahl, Gessler, Ruodi, Leuthold: hrr Lundquist, Ödmann, Strömberg, Sellergren, Nygren, Rundberg, Grafström). — 31. Verdi: *Ernani* (Ernani: hr Pasqualis; Elvira, Giovanna: fruar Östberg, Strandberg; Silva, Ernani, Riccardo, Jago: hrr Sellergren, Strandberg, Malmsjö, Grafström.)

Vasa-Teatern. Okt. 16—31. Offenbach: *Den sköna Helena.*

Berns' salong. Okt. 20. *Konsert* till förmån för dir. Aug. Meissner; bitr. hr Andr. André.

Herr Vincenzo Pasqualis gästar fortfarande Kgl. operan och har efter Rigoletto sjungit Carl V i Ernani. För hans utförande af sistnämnda rol, hvilket egde rum den sista okt., kunna vi först i nästa nummer yttra oss. Operan har för öfrigt haft några »stilla veckor», under hvilka symfonikonserten d. 24:de okt. varit den märkligaste tilldragelsen, om också inga för oss nya tonverk å densamma framfördes. Den hade emellertid lockat teatersalongen full af en, att döma efter bifallsyttringarne, mycken belåten publik. Konserten inleddes med en suite af Saint Saëns, hvilken ej varit hörd här sedan i mars 1883. Nu liksom då anslog den spirituela, omvexlande tonskapelsen i hög grad publiken. Äfven Wagners »Siegfrid-Idyll» blef väl emottagen. Då densamma senast gafs af hofkapellet i nov. 1887 yttrade vi oss om densammas uppkomst och karaktär. Intresse bör detta fristående orkesterverk af Wagner alltid väcka såsom bevis på Wagners stora instrumenteringskonsert, som här bl. a. mästerligt framträder i den af flöjter och klarinetter målade fågelsången; oaktadt flera vackra melodiska ansatser lider dock det hela af monotoni och longörer. En förtjenst hos denna Wagnerpjes, såsom ock Hanslick erkänner, är den fredliga stämningen i densamma. Han likasom hvilar sig här vid den nyfödda sonen Siegfrids vagga (Idyllen skrefs strax efter dennes födelse) från de väldiga kraftyttringar, hvarmed han griper verket an i sina sista stora musikdramer. Såsom förra gången, då Siegfriedidyllen utfördes, afslutades äfven denna konsert med Beethovens härliga A-dur-symfoni, hvars sköna Allegretto (»Tonernas vågor») såsom alltid hänförde åhörarne. Direktör Nordquist, som sjelf anförde kapellet, vidtog, i enlighet med nyare idéer, efter v. Bülows föredöme, vissa temporubbningar i utförandet, hvilka nog, i öfverensstämmelse med de särskilda satserna olika karaktär, ega sitt berättigande; om rätta tempi kunna meningarna för öfrigt vara mycket delade. Med särdeles lif och fart gick finalen undan, och symfonien i sin helhet återgafs med i allmänhet god precision. Som fyllnadsnummer sjöng fröken Esther Sidner Agatl as stora aria ur »Friskytten» med det behag i röst och smak i föredrag, som utmärker denna unga sångerska. Uppgiften var stor i detta den stora sångkonstens probérnummer och ovanan vid att sjunga inför en teaterpublik och med orkester syntes väcka någon rädsla hos sångerskan, hvarigenom dock ej intonation eller föredrag i nämnvärd grad störd es Fröken Sidner skördade ock välförtjent bifall.

Vasateatern har snart hunnit till 25:te representationen af den bekanta Offenbachiaden »Sköna Helena». Operetten gifves också med rätt god sammanhållning och komik. I musikaliskt hänseende står fröken Grönberg främst, hvilken vi tillerkänna priset framför titelrolens förra innehafvarinna på denna scen genom att framställa den med det behag rolen fordrar och hvarigenom hon påminner om den allra första »Sköna Helena» vi här i hufvudstaden fingo göra bekantskap med. Såsom »Kungen gemålen» är hr Strömberg med sin kungliga skröplighet oöfverträffligt skrattretande. För Paris eger teatern en rätt god sångkraft i hr Ander, hvars röst dock kräfver mera utbildning. Saknaden deraf framträder mera på en mindre teater, sådan som Vasateatern, då den sjungande ej kan konsten att moderera sin stämma. Den fjerde hufvudpersonen, Calchas, har ock i herr Hagman en lustig och för sångpartiet lämplig representant.

Matinén i Berns' salong till förmån för herr Aug. Meissner, hvilken d. 6 okt. för 22 år sedan der började sin trägna och förtjenstfulla verksamhet som orkesterdirigent, var besökt af så många den stora lokalen kunde rymma. Programmet var också utmärkt valdt, börjande med en svensk Marche triomphale och slutande med Björneborgarnes marsch i det bekanta arrangementet af v. Schantz, hvilken som Meissners företrädare invigde Berns' etablissement. Herr Meissner hade, som vanligt till sin recett, att bjuda ett nytt potpourri. — »Det glada Stockholm» denna gång — som utmärkte sig af många fyndiga anspelningar och var i musikaliskt hänseende underhållande. En ung norrman, herr Andr. André lät vid detta tillfälle höra sig första gången i Stockholm och röjde begåfning med en röst som gjorde godt intryck. Den unge sångaren, som tagit undervisning här, led för tillfället af en katarr, som gjorde honom mycket indisponerad, hvarför hans program också måste ändras. Att dir. Meissner denna afton var föremål för varm hyllning säger sig sjelft; denna tog sig också form af blommor och en blomsterkrönt borduppsats af silfver. Vi hafva allt skäl att hoppas oss få se hr Meissner som 25-års-jubilar i spetsen för denna lokals orkester.

Från in- och utlandet.

K. Operan. Blommor och lagerkransar få sedan någon tid ej genom k. Operans vaktmästare inkastas på scenen, utan de skola i stället insändas i klädlogerna till artisterna, dessa naturligtvis obetaget att sedan föra dem med sig in på scenen vid inropningarna. Såvida dessa skola få fortfara synes det oss som, i likhet med hvad som sker å konserterna, dessa förärингar hellre kunde öfverlemnas af teatervaktmästare åt artisterna vid deras sortie efter framropningen.

Fru Sigrid Arnoldson-Fischhof har efter sista gästspelet i Göteborg konserterat i landsorten. Den 17 okt. gaf hon konsert i Linköping och d. 18:de i Norrköping. Linköpingskonserten var besökt af omkr. 500 personer, och enl. en recensent i »Östergötlands Dagblad» skulle allmänhetens »spända förväntan blifvit upplöst i nästan intet».

En person, på hvars omdöme recensenten kan lita, ansåg att sångerskans röst var sliten i det högre registret. Bäst tyckte man om ett par folkvisor »Fjorton år» och »Det är så underliga ställen», hvilka sjöngos mycket dramatiskt. Rec. yttrar slutligen: det är väl egentligen från scenen som Sigrid Arnoldson gör sig bäst gällande. Här öfverskyles hvad som brister i röstens kraft af en stor dramatisk förmåga och den fagra apparitionen.»

Fru Fischof har sedan konserterat i Gefle och Upsala, biträdd af en tysk pianist Fuss, och kommer att ytterligare låta höra sig å Kgl. operan under den vecka hon ännu lär dröja i hufvudstaden.

Musikföreningens sammanträden för innevarande arbetsår ha nyligen börjat i Musikaliska akademiens lokal härstädes. I torsdags afton hade man nöjet att å ett sådant för första gången höra fröken Dagmar Edman, en ung sångerska, som efter utomlands fullbordade studier inom kort skall debutera å k. Operan härstädes såsom Elsa i »Lohengrin». Fröken Edman, som har en hög, klingande sopran och ett förträffligt föredrag, utförde vid tillfället ett par nummer: aria ur »Le roi d'Ys» af Lalo, gifven för ett par år sedan

Paris, samt »Ninon» af Tosti, hvilka mottogos med stort erkännande. Rättmätigt bifall egnades likaledes hr Ragnar Grevillius, som utfylde en paus mellan repetitionsafdelningarna med ett vårdadt föredrag af den kända sången »Ich grolle nicht».

Musikföreningens konserter, hvilka börja med en minnesfest öfver Mozart, då hans »Requiem» kommer att uppföras, lära komma att dirigeras af hr Franz Neruda.

Ragnar Grevillius, f. d. operasångaren härstädes och på senare år bosatt i London som sånglärare, ger d. 5 nov. en konsert i Vetenskapsakademiens hörsal, biträdd af frökn. Wilma Enequist, Ellen Dorph och fru Dagmar Sterky samt hrr Em. Sjögren, Edvin Sjöberg och Berndt Carlson.

Märta Petrini lär af sir Augustus Harris vara engagerad för innevarande operasäsong på Covent Garden i London. Hennes första uppträdande skulle blifva som Margareta i »Faust», då äfven fröken Agnes Janson sjunger Siebel.

Tor Aulin och Emil Sjögren hafva med stort bifall konserterat i Finland och der gifvit tre konserter i Helsingfors, en i Åbo. Vid konserten d. 23 okt. i Helsingfors universitets sollennitetssal utfördes endast konsertgifvarnes egna kompositioner. Bifallet var det allra lifligaste, i synnerhet efter Sjögrens violinsonat 2 och balladen »Fogden på Tenneberg» samt efter Aulins violinkonsert 2, föredragen på ett synnerligen glänsande sätt af tonsättaren jemte orkester. Samtliga tidningarna innehålla synnerligen berömmande recensioner öfver konserten.

Köpenhamn. Äfven här har nu i början af okt. uppförts Pietro Mascagnis »Cavalleria rusticana», hvilken på danska jemväl bär titeln »Paa Sicilien» och som naturligtvis gjorde stor lycka der liksom annanstädes. Santuzza framställdes af fröken Dons, Toriddo af hr Fredrik Brun, Alfio af hr Simonsen och Lola af fröken Rothe.

Franz Neruda debuterade d. 24 okt. med stor framgång som orkesterdirigent vid Filharm. Sällskapets första konsert.

Paris »Lohengrins» 12 första föreställningar å Stora Operan i Paris ha inbragt 251,362 francs. Två icke abonnentsföreställningar af operan inbragte öfver 22,000 francs hvardera.

Dödsfall.

Ohlson, Johan, Ludvig, Musikdirektör, organist och musik-instrumenthandlare, f. den 9 maj 1838, † härst. d. 14 okt. (se första sidan).

Jag ställer den, som kan föredraga all dikt själfullt och varmt, lika högt som den, hvilken författat dikten.

Boileau.

Prenumerations-Anmälan.

Svensk Musiktidning, 11:te årgången, rekommenderar sig härmed i välvillig åtanke hos den musikaliska allmänheten. Så länge har ännu ingen Svensk Musiktidning tillkämpat sig existens, men det har ej heller kunnat ske utan uppoffring af utgifvaren. Uppoffringen för prenumeranten är ringa. För **endast 5 kronor** erhålles under året **populär lektyr i musikaliska ämnen,** biografier med **porträtter** af in- och utländska konstnärer, **Musikbilagor** af **god och lätt utförbar sång-** och **pianomusik,** (omkring 14 sidor eller mera, beroende af prenumerationen). Utom större artiklar innehåller tidningen redogörelser för **musikpressen, följetonger, notiser** m. m., och goda literära krafter kunna för tidningen påräknas. Tidningen lämpar sig för **hvarje musikaliskt hem,** som genom densamma kan följa med händelserna inom musikverlden, särskildt vår egen. Svensk Musiktidning utkommer 2 gånger i månaden (utom Juli—Aug.). Endast helårsprenumeranter erhålla musikbilagan. På tidningen prenumereras å byrån *Olofsgatan 1* (Hötorget 6), derifrån tidningen hemsändes, i bok- och musikhandeln, å tidningskontoren. **För landsorten bäst å posten.**

Obs. Föregående nummer i denna årgång innehålla porträtter (med biografier) af **Salom. Smith, Franz Neruda, Sigrid Wolff, E. och A. Hildach, Teresa Careno, L. Spohr, Ida Moritz, Greg. Allegri, Emil Sauer, Franz Ondricek, N. J. Simonsen, Pietro Mascagni, Sigrid Arnoldson, Giac. Meyerbeer, Francesco d'Andrade.** — Årets *musikbilaga* innehåller hittills: pianostycken af A. M. Myrberg, Th. Kirchner, Mendelssohn (»På sångens lätta vingar») och L. Berger samt sånger af Em. Sjögren och Ada Oterdahl.

Obs. *Den som till redaktionen (Olofsgatan 1) insänder 5 kronor erhåller hela denna årgång och* ***gratis*** *Musikbilagan för 1890,* ***Musikalbum,*** *innehållande* ***6 valda*** *pianostycken och* ***en vacker sång*** *(»Trädgårdsmästaren») för baritон af* ***Aug. Körling.***

Ödmjukeligen

Redaktionen.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och **Orglar** från in- och utländska utmärkta Fabriker **till de billigaste** priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från Blüthner och **Pianinos** från G. Schwechtens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Tafflar och **Pianinos** från **J. G. Malmsjö.**

I

Zulamith Wellander-Svaneskogs

sångskola efter Madame Marchesis metod meddelas undervisning åt såväl herrar som damer. Linnégatan 17, 1 tr. (högra uppgången).

Sångare!

Den som önskar god sångundervisning, afseende vacker tonbildning och musikaliskt föredrag med godt textuttal, eller ledning vid inöfning af sångpartier, erhåller uppgift på lärare, som till moderat pris meddelar sådan, å Svensk Musiktidnings expedition, Olofsgatan 1, en trappa upp öfver gården.

Sånglektioner,

innefattande Röstens utbildning, tydligt uttal af texten, articulation, prononciation, frasering, föredrag m. m. samt Rollers instuderande, gifvas från och med 15 Oktober af

Signe Hebbe.

Sturegatan N:o 24.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. upp öfver gården. Mottagning kl. ½9—½10 f. m. och 12—1 e. m.

Frans J. Huss.

Obs. Mycket billigt annonspris i Svensk Musiktidning — **10 öre petitrad** — (rabatt vid förnyelse.)

INNEHÅLL: Ludvig Ohlson (med porträtt).— Om K. operans verksamhet — Mascagnis nya opera. — Musikpressen. — Musikbref från England af H. W—r.— Från scenen och konsertsalen. — Från In- och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.

Stockholm, O. L. Svanbäcks Boktryckeri-Aktiebolag, 1891.